

UDC 378.147:93/94:004

INNOVATIVE TECHNOLOGIES IN UNIVERSITY HISTORY TEACHING: OPPORTUNITIES, CHALLENGES AND IMPLEMENTATION PROSPECTS

ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ У ВИКЛАДАННІ ІСТОРІЇ В УНІВЕРСИТЕТІ: МОЖЛИВОСТІ, ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВПРОВАДЖЕННЯ

Stenhach N.O. / Стеньгач Н.О.*PhD in History, assoc. prof., prof. of the dep.**канд. іст. наук, доц., проф. каф.**ORCID: 0000-0001-7011-4263**Khmelnytskyi University of Management and Law Named after Leonid Yuzkov,**Khmelnytskyi, Heroiv Maidanu str., 8, 29013, Ukraine**Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова,**Хмельницький, вул. Героїв Майдану, 8, 29013, Україна*

Анотація. Стаття присвячена дослідженню теоретичних і практичних аспектів впровадження інноваційних технологій у викладанні академічної історії в університеті. Актуальність теми зумовлена необхідністю оновлення методичного арсеналу викладача в умовах цифровізації вищої освіти, переходу університетів на дистанційні та змішані формати навчання, а також потребою формування у здобувачів цифрових компетентностей і критичного мислення. Мета дослідження — проаналізувати основні групи інноваційних технологій у викладанні академічної історії, виявити ефективні методичні підходи та окреслити ключові виклики їх упровадження. У статті охарактеризовано педагогічний потенціал цифрових платформ, мультимедійних ресурсів, ГІС-картографії, технологій доповненої і віртуальної реальності, штучного інтелекту та інтерактивних інструментів оцінювання. Проаналізовано вітчизняний та зарубіжний досвід цифрової гуманістики. Визначено умови ефективного впровадження технологій та ключові виклики. Зроблено висновок, що стратегія впровадження інновацій має базуватися на принципах педагогічної доцільності, а не технологічного детермінізму.

Ключові слова: інноваційні технології, цифрова освіта, викладання академічної історії, університет, цифрова гуманістика, ГІС-картографія, штучний інтелект, змішане навчання, цифрові компетентності.

Вступ

Сучасна вища освіта переживає трансформацію, яку дослідники порівнюють за масштабом зі змінами, що відбулися у зв'язку з появою книгодруку: цифрові технології принципово переформатовують умови формування, передачі та засвоєння знань. Гуманітарні дисципліни, і зокрема академічна історія, опинилися перед подвійним викликом — необхідністю адаптуватися до нових інструментів і форматів навчання, зберігаючи при цьому методологічну та змістову глибину університетської освіти [1, с. 92–95].

В Україні ця проблема набула особливої гостроти після 2020 р.: пандемія

COVID-19, а потім повномасштабне вторгнення Росії змусили університети стрімко перейти на дистанційні та змішані формати навчання. Кафедри гуманітарних дисциплін, традиційно зорієнтовані на лекційно-семінарську модель, зіткнулися з необхідністю переосмислити не лише технічне забезпечення, а й саму методологію викладання [2, с. 1526–1530]. Паралельно активний розвиток цифрової гуманістики (Digital Humanities) відкрив нові можливості для реконструкції, візуалізації та інтерпретації історичного матеріалу [3, с. 25–28].

Метою дослідження є аналіз основних груп інноваційних технологій у викладанні академічної історії в університеті, виявлення ефективних методичних підходів та окреслення ключових викликів впровадження. Досягнення мети передбачає вирішення таких завдань: систематизувати інноваційні інструменти за функціональними групами; проаналізувати педагогічний потенціал кожної з груп; виявити умови ефективного впровадження та типові ризики; запропонувати рекомендації щодо стратегії технологічної модернізації.

Аналіз наукових публікацій

Дослідження проблематики цифровізації викладання гуманітарних дисциплін в Україні активно розвивається з 2018–2019 рр. і значно інтенсифікувалося в умовах пандемії та воєнного часу. Ключові напрями охоплюють: вивчення ролі цифрових платформ у дистанційному навчанні, розвиток цифрових компетентностей викладачів і студентів, теоретичне осмислення цифрової гуманістики як міждисциплінарного феномену.

Дослідниця М. Бурлачка досліджує специфіку діджиталізації освіти в умовах воєнного стану, підкреслюючи, що кризові умови стали каталізатором прискореного впровадження дистанційних форматів, але одночасно загострили проблему нерівного доступу до технологій [4, с. 216–218]. Р. Гуревич та ін. обґрунтовують необхідність збалансованого підходу до впровадження штучного інтелекту: ШІ підвищує ефективність викладання лише за умови, що педагоги опанують цифрові навички, а інструменти будуть адаптовані до реального

освітнього середовища [5, с. 172–178].

Педагоги М. Москалюк та В. Лень аналізують переваги персоналізації освіти і розширення доступу до джерел через інтерактивні онлайн-ресурси та мультимедійні матеріали [1, с. 93–99]. Ю. Святець аргументує, що цифрова компетентність для сучасного викладача-історика — не опційна надбудова, а базова кваліфікаційна вимога [2, с. 1530–1545]. Зарубіжна традиція цифрової гуманістики, представлена, зокрема, дослідженнями С. тер Браака та ін., систематизує обчислювальні методи аналізу великих масивів даних і картографічної візуалізації, доводячи їх сумісність із традиційними герменевтичними підходами [3, с. 25–31].

Отже, у науковій літературі сформовано достатній теоретичний фундамент. Водночас питання системного впровадження конкретних технологій у курси академічної історії на рівні українського університету залишається недостатньо систематизованим — що й визначає актуальність та наукову новизну пропонованого дослідження.

Мета і завдання дослідження

Методологічну основу дослідження становить комплексний підхід, що поєднує педагогічний аналіз, порівняльний метод та узагальнення власного практичного досвіду. Вхідними даними слугували: масив наукових публікацій 2020–2025 рр. у фахових виданнях категорії Б та індексованих виданнях; матеріали методичних посібників; досвід упровадження цифрових інструментів у викладанні дисциплін кафедри теорії та історії держави і права Хмельницького університету управління та права імені Леоніда Юзькова.

У дослідженні використано: аналіз і синтез — для систематизації теоретичних підходів; типологічний метод — для класифікації технологій за функціональними групами; порівняльний метод — для зіставлення педагогічного потенціалу різних інструментів; педагогічне спостереження — для фіксації практичних ефектів [6, с. 58–62]. Додатково застосовано елементи системного аналізу для виявлення структурних умов ефективного впровадження [7, с. 35–60].

Основна частина

Класифікація інноваційних технологій у викладанні академічної історії

На підставі аналізу наукових публікацій і власного педагогічного досвіду можна виділити шість функціональних груп інноваційних технологій, що застосовуються у викладанні академічної історії в університеті.

Перша група — платформи управління навчанням (LMS). Moodle, Google Classroom, Microsoft Teams забезпечують структурну організацію курсу: публікацію матеріалів, завдань, тестів, зворотний зв'язок та відстеження прогресу. Їхня перевага — автоматизація рутинних операцій, що вивільняє час для змістовної педагогічної взаємодії [1, с. 95–99]. Для академічної історії LMS-платформи дозволяють побудувати логічно вивірену траєкторію опрацювання матеріалу і забезпечити доступ до оцифрованих першоджерел безпосередньо з навчального середовища.

Друга група — мультимедійні ресурси та цифрові архіви. Цифрові архіви (ЦДІАК України, ЦНБ ім. Вернадського), онлайн-музеї (Google Arts & Culture) та геоінформаційні платформи (David Rumsey Historical Map Collection, ArcGIS StoryMaps) суттєво збагачують джерельну базу. ГІС-технології дозволяють студентам конструювати просторові моделі історичних процесів — переміщень населення, змін кордонів, торговельних шляхів [2, с. 1540–1547]. Це розвиває аналітичне і критичне мислення, переводить студента з пасивної ролі слухача до позиції активного дослідника.

Третя група — технології занурення: доповнена (AR) та віртуальна реальність (VR). Попри ще обмежену доступність обладнання в українських університетах, ці технології демонструють значний потенціал у вивченні архітектурних пам'яток, реконструкції битв та міського середовища. Застосунок Google Expeditions дає можливість «відвідати» реконструкцію Помпей або середньовічного Константинополя безпосередньо під час заняття [8, с. 180–185]. Ці технології переводять студента з позиції пасивного споживача інформації до суб'єкта, що дієво досліджує простір минулого.

Четверта група — інструменти штучного інтелекту. Генеративні мовні

моделі (ChatGPT, Gemini), системи автоматичного розпізнавання рукописних джерел (Transkribus) та платформи аналізу текстових корпусів відкривають нові можливості для дослідницької роботи студентів і викладача. Transkribus дозволяє опрацьовувати рукописні документи XVI–XIX ст., що раніше були доступні лише вузьким спеціалістам. Водночас застосування ШІ в гуманітарних дисциплінах потребує чіткого методичного регулювання, щоб уникнути витіснення самостійного аналітичного мислення [5, с. 175–183].

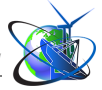
П'ята група — інтерактивні інструменти залучення та оцінювання. Kahoot, Mentimeter, Padlet, Jamboard дозволяють організувати живу дискусію, швидке опитування, мозковий штурм і рефлексію в аудиторному та онлайн-форматах. Ці інструменти підвищують залученість студентів і надають викладачеві зворотний зв'язок у реальному часі [9, с. 152–158]. Зокрема, Mentimeter ефективно застосовується для збору первинних уявлень студентів про тему на початку заняття і перевірки засвоєння матеріалу в кінці.

Шоста група — цифрова гуманістика і проектна робота зі джерелами. Платформи Programming Historian, Omeka, Voyant Tools, Palladio, TimelineJS дозволяють студентам будувати цифрові виставки, аналізувати корпуси текстів, створювати мережеві візуалізації та хронологічні стрічки. Цей підхід є найбільш складним у впровадженні, однак і найефективнішим для розвитку дослідницьких компетентностей [10, с. 1–15]. Він трансформує студента з пасивного реципієнта знань на співтворця наукового продукту.

Ефективні методичні підходи

Аналіз педагогічного досвіду і наукових публікацій дозволяє виділити три методичних підходи, які найефективніше реалізують потенціал технологій у курсах академічної історії.

Модель змішаного навчання (blended learning) поєднує аудиторну роботу з онлайн-компонентом: лекційний формат збагачується мультимедійними ілюстраціями та вбудованими опитуваннями, а самостійна робота з LMS-матеріалами передуює семінарському обговоренню. Це дозволяє перенести акцент з відтворення фактів на аналітичну дискусію [7, с. 75–100]. Для академічної

історії ця модель є особливо органічною: вона зберігає живий діалог з викладачем і водночас забезпечує гнучкий доступ до першоджерел.

Модель перевернутого класу (flipped classroom) є особливо продуктивною там, де студенти мають опрацювати значний масив первинних джерел. Студент самостійно переглядає лекцію або вивчає джерело онлайн до заняття, а аудиторний час відводиться для дискусії, кейс-аналізу або картографічної роботи [6, с. 60–64]. Практика засвідчує, що такий формат підвищує рівень критичного осмислення матеріалу.

Проектна методологія із застосуванням цифрових інструментів є третім ключовим підходом. Студенти у малих групах створюють цифрові виставки, конструюють ГІС-карти локальних подій або розробляють хронологічні стрічки. Ці завдання одночасно є формою глибокого засвоєння матеріалу і розвитку технологічних компетентностей [10, с. 8–14]. Важливо, що такий формат стимулює власний дослідницький пошук.

Виклики та ризики впровадження. Попри очевидний педагогічний потенціал, упровадження інноваційних технологій пов'язане з низкою структурних викликів.

Перший виклик — цифрова нерівність. Студенти мають суттєво різний рівень доступу до стабільного інтернету та якісного обладнання, особливо в умовах вимушеного переселення. Педагоги підкреслюють, що підвищення цифрової компетентності саме по собі не вирішує проблеми доступу, оскільки остання є структурною [11, с. 165–170]. Викладач, що впроваджує технологічно насичений курс без урахування цього чинника, ризикує поглибити освітню нерівність.

Другий виклик — мотивація і підготовка викладацького складу. Значна частина викладачів гуманітарних кафедр демонструє недостатній рівень цифрових компетентностей і низьку мотивацію до їх розвитку. А. Заїка зазначає, що цифрове освітнє середовище є необхідною умовою модернізації, однак без системної підтримки воно залишається формальністю [12, с. 217–219]. Для кафедр гуманітарного профілю ця проблема є особливо болючою, оскільки вони

традиційно мають менше ресурсів на технологічне оснащення.

Третій виклик — ризик «технологічного шоу». Г. Ткачук застерігає, що цифрове освітнє середовище може перетворитися на самоціль, якщо технологічні рішення не підпорядковані конкретним педагогічним завданням [13, с. 45–48]. У контексті академічної історії ефектна мультимедійна презентація або VR-екскурсія можуть справити яскраве враження, але не замінити ретельного аналізу першоджерел.

Четвертий виклик — авторське право та цифрова академічна доброчесність. Практика роботи з оцифрованими архівами ставить перед студентами і викладачами питання коректного цитування і ліцензування. Впровадження відповідних норм має бути органічною частиною навчального процесу, а не виходити за його межі [10, с. 10–14].

П'ятий виклик — переосмислення системи оцінювання. Традиційні форми контролю погано узгоджуються з компетентнісними результатами, які забезпечують проєктна робота з цифровими інструментами або розробка ГІС-карти. Відповідно, упровадження інновацій потребує паралельного оновлення системи оцінювання [3, с. 26–29].

Висновки Проведене дослідження дозволяє сформулювати низку узагальнюючих висновків.

По-перше, інноваційні технології у викладанні академічної історії являють собою різномірний і функціонально диференційований комплекс із шести основних груп: платформи управління навчанням, мультимедійні ресурси і цифрові архіви, технології AR/VR, інструменти штучного інтелекту, інтерактивні інструменти оцінювання та платформи цифрової гуманістики. Педагогічний потенціал кожної з груп реалізується лише за умови свідомої методичної інтеграції у зміст дисципліни.

По-друге, найефективнішими методичними підходами для курсів академічної історії виявилися моделі змішаного і перевернутого навчання та проєктна методологія з цифровими інструментами. Ці формати дозволяють перенести акцент з репродуктивного засвоєння знань на аналітично-

дослідницьку діяльність студента.

По-третє, ключовими умовами ефективного впровадження є: органічний зв'язок технологічного рішення з цілями дисципліни; системна підготовка викладача і регулярне підвищення його цифрової компетентності; забезпечення рівного доступу студентів до цифрового середовища; включення норм академічної доброчесності до методичного забезпечення курсу [14, с. 109–115].

По-четверте, стратегія технологічної модернізації не може будуватися на принципі «технологічного детермінізму». Вона має підпорядковуватися логіці педагогічної доцільності: кожне технологічне рішення повинне вмотивовано відповідати на питання, яку пізнавальну або аналітичну проблему студента воно вирішує краще за традиційні засоби [15, с. 260–270].

Перспективи подальших досліджень пов'язані з розробкою конкретних методичних рекомендацій для впровадження окремих цифрових інструментів у курси вітчизняної та всесвітньої історії, а також з емпіричним дослідженням ефективності різних технологічних моделей на матеріалі конкретних університетських програм.

Список використаних джерел

1. Москалюк М. М., Лень А. В. Цифрові технології та їх роль у вивченні історії. Відкрите освітнє е-середовище сучасного університету. 2025. № 18. С. 92–102. <https://doi.org/10.28925/2414-0325.2025.188>
2. Святець Ю. А. Диференціація предметного поля історичної інформатики та цифрової історії. Вісник науки та освіти. 2024. № 1 (19). С. 1524–1550. <https://openedu.kubg.edu.ua/journal/index.php/openedu/article/view/581>
3. Ter Braake S., Fokkens A., Ockeloen N., van Son C. Digital History: Towards New Methodologies. Computational History and Data-Driven Humanities, CHDDH 2016. Springer, 2016. P. 23–32. https://doi.org/10.1007/978-3-319-46224-0_3
4. Бурлачка М. Діджиталізація освіти під час викладання історії України в умовах воєнного стану. Актуальні питання гуманітарних наук : міжвузівський зб. наук. пр. молодих вчених ДДПУ ім. І. Франка. 2022. Вип. 55. Т. 1. С. 216–220.

http://www.aphn-journal.in.ua/archive/57_2022/part_1/43.pdf

5. Гуревич Р. С., Коношевський Л. Л., Коношевський О. Л., Воєвода А. Л., Люльчак С. Ю. Інтеграція штучного інтелекту в сферу освіти: проблеми, виклики, загрози, перспективи. Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики навчання у підготовці фахівців. 2024. № 72. С. 170–186. <https://doi.org/10.31652/2412-1142-2024-72-170-186>

6. Цапко А. М., Іванов В. Л. Упровадження цифрових технологій у підготовці майбутніх вчителів історії в умовах дистанційної освіти: інноваційні технології та методи. Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школах. 2022. № 81. С. 58–64. <https://doi.org/10.32840/1992-5786.2022.81.9>

7. Гулай О. І., Кабак В. В., Герасимчук Г. С. Засоби та технології цифрового навчання: теоретичний та практичний аспекти : монографія. Луцьк : Вежа-Друк, 2025. 160 с. https://lib.lntu.edu.ua/sites/default/files/2025-04/Monohrafiia%20Hulay,%20Kabak,%20Herasymchuk_VezhaDruk.pdf

8. Цюняк О. П. Використання цифрових технологій у професійній підготовці майбутніх педагогів у закладах вищої освіти. Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школах. 2021. № 75. Ч. 3. С. 177–190. http://pedagogy-journal.kpu.zp.ua/archive/2021/75/part_3/27.pdf

9. Кундис Р. Ю., Дмитрієнко О. О., Бойченко С. В. Цифрові технології в професійній підготовці педагогічних працівників закладів вищої освіти. Academy Vision. 2022. № 4. С. 148–162. <https://academy-vision.org/index.php/av/article/download/169/157>

10. Посібник з цифрової історії / Центр міської історії Центрально-Східної Європи. 2022–2024. <https://digihist.lvivcenter.org/posibnik-z-cifrovoyi-istoriyi>

11. Морзе Н. В., Василенко С. В., Гладун М. А. Шляхи підвищення мотивації викладачів університетів до розвитку їх цифрової компетентності. Відкрите освітнє е-середовище сучасного університету. 2018. № 5. С. 160–177. <https://openedu.kubg.edu.ua/journal/index.php/openedu/article/view/200>

12. Заїка А. О. Цифрове освітнє середовище як необхідна умова модернізації

системи професійної освіти України. Інформаційно-ресурсне забезпечення освітнього процесу в умовах діджиталізації суспільства. Київ : НМЦВФПО, 2020. С. 216–219. <https://www.researchgate.net/publication/348336740>

13. Ткачук Г. Е. Формування цифрового освітнього середовища для підвищення якості підготовки здобувачів освіти. Управління якістю підготовки фахівців в умовах цифрової педагогіки. 2021. С. 43–50. <https://dspace.udpu.edu.ua/bitstream/123456789/13925/1/Tkachuk,%20Stecenko2.pdf>

14. Кайдалова Л. Г., Ткачова Н. О., Махновський С. С. Цифрові ресурси як складова неформальної та інформальної освіти. Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школах. 2025. № 98. С. 105–117. <https://pedagogy-journal.kpu.zp.ua/archive/2025/98/19.pdf>

15. Романовський О. Г., Кайдалова Л. Г., Романовська О. О., Наumenко Н. В. Цифрові освітні технології у підготовці майбутніх викладачів вищої школи в умовах карантину. Інформаційні технології і засоби навчання. 2022. Т. 87. № 1. С. 255–277. <https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/740039/1/>

References

1. Moskalyuk, M.M. and Len, A.V. (2025). Tsyfrovi tekhnolohii ta yikh rol u vyvchenni istorii [Digital technologies and their role in studying history]. Open Educational e-Environment of Modern University, 18, pp. 92–102. <https://doi.org/10.28925/2414-0325.2025.188>
2. Sviatets, Yu.A. (2024). Dyferentsiatsiia predmetnoho polia istorychnoi informatyky ta tsyfrovoi istorii [Differentiation of the subject field of historical informatics and digital history]. Bulletin of Science and Education, 1(19), pp. 1524–1550. [in Ukrainian] <https://openedu.kubg.edu.ua/journal/index.php/openedu/article/view/581>
3. Ter Braake, S., Fokkens, A., Ockeloen, N. and van Son, C. (2016). Digital History: Towards New Methodologies. Computational History and Data-Driven Humanities, CHDDH 2016. Springer, pp. 23–32. https://doi.org/10.1007/978-3-319-46224-0_3
4. Burlachka, M. (2022). Didzhytalizatsiia osvity pid chas vykladannia istorii Ukrainy v umovakh voiennoho stanu [Digitalisation of education in teaching Ukrainian history under martial law]. Current Issues of Humanities, 55(1), pp. 216–220. [in Ukrainian] http://www.apfn-journal.in.ua/archive/57_2022/part_1/43.pdf
5. Hurevych, R.S., Konoshevskiy, L.L., Konoshevskiy, O.L., Voievoda, A.L. and Liulchak, S.Yu. (2024). Intehratsiia shtuchnoho intelektu v sferu osvity [Integration of artificial intelligence into education]. Modern Information Technologies and Innovation Methodologies, 72, pp. 170–186. <https://doi.org/10.31652/2412-1142-2024-72-170-186>
6. Tsapko, A.M. and Ivanov, V.L. (2022). Uprovadzhennia tsyfrovyykh tekhnolohii u pidhotovtsi maibutnikh vchyteliv istorii [Implementation of digital technologies in training future history teachers]. Pedagogy of Creative Personality Formation, 81, pp. 58–64. [in Ukrainian] <https://doi.org/10.32840/1992-5786.2022.81.9>

7. Hulay, O.I., Kabak, V.V. and Herasymchuk, H.S. (2025). Zasoby ta tekhnolohii tsyfrovoho navchannia [Tools and technologies of digital learning]. Lutsk: Vezha-Druk. [in Ukrainian] https://lib.lntu.edu.ua/sites/default/files/2025-04/Monohrafiia%20Hulay,%20Kabak,%20Herasymchuk_VezhaDruk.pdf
8. Tsiuniak, O.P. (2021). Vykorystannia tsyfrovyykh tekhnolohii u profesiinii pidhotovtsi maibutnikh pedahohiv u ZVO [Use of digital technologies in professional training of future teachers]. Pedagogy of Creative Personality Formation, 75(3), pp. 177–190. [in Ukrainian] http://pedagogy-journal.kpu.zp.ua/archive/2021/75/part_3/27.pdf
9. Kundys, R.Yu., Dmytrienko, O.O. and Boychenko, S.V. (2022). Tsyfrovi tekhnolohii v profesiinii pidhotovtsi pedahohichnykh pratsivnykiv ZVO [Digital technologies in professional training of higher education teaching staff]. Academy Vision, 4, pp. 148–162. [in Ukrainian] <https://academy-vision.org/index.php/av/article/download/169/157>
10. Lviv Center for Urban History (2022–2024). Posibnyk z tsyfrovoyi istorii [Digital History Guide]. <https://digihist.lvivcenter.org/posibnik-z-cifrovoyi-istoriyi>
11. Morze, N.V., Vasylenko, S.V. and Hladun, M.A. (2018). Ways to increase motivation of university teachers to develop their digital competence. Open Educational e-Environment of Modern University, 5, pp. 160–177. [in Ukrainian] <https://openedu.kubg.edu.ua/journal/index.php/openedu/article/view/200>
12. Zaika, A.O. (2020). Tsyfrovo osvittie seredovyshe yak neobkhidna umova modernizatsii systemy profesiinoy osvity Ukrainy [Digital educational environment as a necessary condition for modernisation]. Kyiv: NMTSVFPO, pp. 216–219. [in Ukrainian] <https://www.researchgate.net/publication/348336740>
13. Tkachuk, H.E. (2021). Formuvannia tsyfrovoho osvithnoho seredovyshe dlia pidvyshchennia yakosti pidhotovky zdobuvachiv osvity. Quality Management of Specialist Training under Digital Pedagogy, pp. 43–50. [in Ukrainian] <https://dspace.udpu.edu.ua/bitstream/123456789/13925/1/Tkachuk,%20Stecenko2.pdf>
14. Kaidalova, L.H., Tkachova, N.O. and Makhnovskyi, S.S. (2025). Tsyfrovi resursy yak skladova neformalnoi ta informalnoi osvity [Digital resources as a component of non-formal and informal education]. Pedagogy of Creative Personality Formation, 98, pp. 105–117. [in Ukrainian] <https://pedagogy-journal.kpu.zp.ua/archive/2025/98/19.pdf>
15. Romanovskyi, O.H., Kaidalova, L.H., Romanovska, O.O. and Naumenko, N.V. (2022). Tsyfrovi osvithni tekhnolohii u pidhotovtsi maibutnikh vykladachiv vyshchoi shkoly [Digital educational technologies in training future higher school instructors]. Information Technologies and Learning Tools, 87(1), pp. 255–277. [in Ukrainian] <https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/740039/1/>

Abstract. *The article investigates the theoretical and practical aspects of implementing innovative technologies in university-level academic history teaching. The relevance is determined by the need to update the methodological toolkit amid education digitalisation, the shift to blended and distance learning, and the necessity of developing students' digital competencies and critical thinking. The purpose is to analyse the main groups of innovative technologies, identify effective methodological approaches, and outline key implementation challenges. Six functional groups are identified: LMS platforms, multimedia resources and digital archives, AR/VR technologies, AI tools, interactive assessment instruments, and digital humanities platforms. The conditions for effective integration and the main risks are defined. The conclusion is drawn that the innovation strategy must be grounded in pedagogical expediency rather than technological determinism.*

Keywords: *innovative technologies, digital education, academic history teaching, university, digital humanities, GIS mapping, artificial intelligence, blended learning, digital competencies.*

Scientific adviser: PhD in History, assoc. prof., prof. of the dep.

Article sent: April 25, 2026

©Stenhach N.O.